

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Generalis Totivs Sacri Ordinis Clericorvm Canonicoꝝ Historia Tripartita

Pennotto, Gabriele

Coloniae, Anno M.DC.XXXXV.

XVI. [i.e. LVI.] Quod Arthuagus Gothus, Erthinodus, Ferrandus, & alij supra
cap, 54. relati, Eremitæ Augustinenses non extiterunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38634

sed vide Baronium ibid. nu. 38. & 39. & sup. sub anno 394. num. 47. & duob. seqq.

CAPVT QVINQVAGESIMVM SEXTVM.

Quod Arthuagus Gothus, Erthinodus Ferrandus, & alij sup. c. 54. relati Eremita Augustinenses non extiterint.

I. **H**ic, que duobus precedentibus capitibus diximus, sufficere possint ad ea etiam refellenda, que de Arthuago, & alijs nonnullis idem Marquez locis ibidem allegatis scribit, sine fundamento illos inter Eremitas sui ordinis recensens, ne tamen data opera quis me illos præterisse existimet, referam breuiter, ac rejiciam, que de illis cap. 11. & 15. scribit, sit igitur: Nonus in Ordine S. Arthuagus natione Gothus, & professioe monachus. De hoc Arthuago M. Maximus sub era. 62. Id est anno Christi 584. ita scribit: *Arthuagus Gothus est Ord. ne S. Augustini monachus S. Iuliani Toletani. Et erat oporone sancti Iuliani. Ad stipulatur Eutrandus, sine Luitprandus in continuatione Chronici M. Maximi dicens: Era 631. 1. die Maij moritur sancti. composuit Arthuagus monachus S. Iuliani Toletani quoque Archiepiscopus Toletanus: Era 638. primo Ianuarij Toletus Arthuagus monachus Augustini. Et appropinquat zelo sibi &c. Et licet Ambrosius Morales lib. 1. c. 8. & alij eius obitum referant ad annum 630. omnes tamen Monachum Augustinensem affirmant.*

Respondeo, licet hæc omnia concedamus, non probari, quod arguens intendit. Primò, quia nomen monachi etiam clericos canonicos ab Augustino institutos comprehendit. Secundò, quia esto fuisset verè monachus, non tamen sequeretur fuisse Ordinis Eremitarum, qui nuñc est, vt saepe alia monitum, & sine totus hic labor Ioannis Marquez, quo nictur probare Arthuagum, & alios quosdam Augustinianos monachos fuisse, ad antiquitatem sui ordinis deducendam, proiectus videtur, quod etiam D. Antoninus 3. par. tit. 24. cap. 14. in princip. & ex illo Azorius, & Nauarrus supra allegati contra fratrem Iordanum, & alios notauerunt. Verùm absolute nego historias ex M. Maximo, & Eutrandu allegatas, nam illud Chronicon Deatri per M. Maximum, & Eutrandum continuatum, vel illorum autorum nõ est, vel pluribus in locis, aut ab hereticis Magdeburgensibus, aut ab eremitis Augustinensibus, aut Monachis apud quos multis annis latuisse perhibetur, augendo, minuendo immutando pro illorum con-

modo multipliciter fuit deprauatum, quod phræsiles illæ loquendi, monachus Augustinianus, vel monachus Ordinis sancti Augustini, & similes aperte indicant, illæ enim tunc temporis in vsu non erant. Sunt autem Magdeburgensibus, Auentino, Bruschio, Erasmo hereticis, imò & Catholicis Germanis familiarissimæ. De historia Iuliani Toletani idem dicendum videtur, maxime quod ille nec cum M. Maximo, nec cum Eutrandu concordat.

II. **D**ecimus est S. Erthinodus martyr, de quo idem Eutrandus: Era 855. Erthinodus Gothus Augustinianus in S. Iuliano monasterio suo Ordine, vt martyr in presu habetur.

Respondeo, cur que de S. Erthinodi monachatu asseruntur, eodem testimonio Eutrandi nuntur, eodem modo respondendum, historiam Eutrandi vel apocrypham esse, vel ab aliquo impostore deprauatã, aut nomine monachoru Ordinis S. August. clericos canonicos intelligendos esse, quorum institutum improbabile non est, etia viuento B. Aug. per Regionem Hispaniarum dilatatum, per ea, que Possidius de Monasterio Augustini cap. n. scribit.

III. **V**ndecimus est S. Ferrandus primùm Episcopus Carthaginis Spartariæ, deinde Archiepiscopus Toletanus, hunc inter Fulgentij discipulos recenset M. Maximus sub era 533. ad est anno 495. sic enim dicit: *Petro Episcopo Toletano succedit Helctor in Africa Diaconus, dictus Ferrandus, factus archiepiscopus Fulgentij discipulus, Episcopus Carthaginis Spartariæ. & era 534. scilicet anno Christi 496. Helctor Ferrandus Episcopus Toletanus mirum in modum emicet. & Iulianus Toletanus: Palmato Episcopo Toletano succedit in eadem sede Helctor cognomento Ferrandus aser. Flor de hoc Ferrando scribit Marquez cap. 11. §. 4. ad probandum, illum D. Fulgentij discipulum fuisse, & consequenter eremitam Augustinensem, quia in quadam epistola Diuo Fulgentio scripta, se illius discipulum fatetur, & ipse Beati Fulgentij opera, que morte præuentus non absolverat, ad vmbilicum perduxit, vt Iulianus Toletanus scribit.*

Respondeo, hunc autorem multa de suo dicere, quædam voluntarie & sine fundamento, quædam aperte falsa, & ex omnibus nihil concludere. Primò namque voluntarie dicit, in Ecclesia Africana consuetudine fuisse Diaconos, & subdiaconos Ecclesiarum ex monachis assumere; id enim nunquam permillum est, nisi in defectum clericorum, nõ autem ex consuetudine. Secundò, falsum est, M. Maximum dicere, sub era 533. Petro Toletano successisse in sede Episcopali Helctorem dictum Ferrandum, nam in libro per Ioannem Calderonem edito sub era 533. nihil omnino habetur ex his, que Marquez ex M. Maximo refert. era verò præcedenti ait: *Palmato Episcopo Toletano succedit Petrus presbyter ediffens natione Græcus vndecimus, &c. similiter era sequenti scilicet 534.*

Q. 2. solum

TVM. spium au quanta em Det, qua no. Ecce tibi non Augustinum vi. forsan taunt loco, nisi Deo ino suo hinc Nolam erat in. hunc vitam fricam ad Ate. Prima illius ratur Paulinus, in e aliquando latio, nam Aug. nibus præsent ex verbis eius. habemus. Se. redimendo fr. fricam ductu, quid artium no. dere nouisset um primatum randam, quod us tenuerat. E. nus sefe in horum in institum enuerat in no. o. Fateor inge. uo versatum. uo viros relige. contemplatiua vnum iungit. & meditatio. atorum dispo. andæ, & alij. nauarent, sicut ilij passim faten. eo monastero ram fodiendam, fateor nullã am. eremitis contem. hortis colendis illorum cultum n. in florere vo. adiecio ex fo. Paulinum No. tonius scribit. sed alium loq. rror em alter. cer hos duo er. diolanensis Ep. familiarissimum, & acerrimus Aug. us meminit Aug. lagium c. 3. 4. & Viris illustribus.

184

folium inquit: *Hector, qui & Ferrandus* Carthaginensis Diaconus fuit. quare illa verba: *Dijscopus Toletanus mirum in modum emicat.* voluntarie addita videntur. Iulianus vero ipsi M. Maximo aperte contradicit, nam M. Maximus dicit, Palmatio Petrum successisse, & iuxta lectionem, qua vitur Marquero Petro successit Hector, qui & Ferrandus. At Iulianus, inquit, Palmatio Episcopo Toletano successisse in eadem sede Hectorem cognomento Ferrandum Afrum, qua tanta confusio satis indicat, quam fidem istis fragmentis adhibere possumus. Sed etsi hæc omnia gratis concedamus, quid indean ob hoc, quod Ferrandus B. Fulgentij discipulus, & alumnus extitit, necessario monachus fuit? an B. Fulgentius præsertim factus Episcopus præter monachos, etiam clericos, & laicos alumnos, & discipulos non habuit? & demum esto ex supra deductis concluderet, hunc Ferrandum monachum ex instituto D. Fulg. fuisse, quod tamen nullatenus in specie quidem probatur, nego illum eremitam Augustinensem fuisse, quemadmodum supra negauimus, ipsum Fulgentium B. Augustini institutum tenuisse.

IV

D Vodecimus est S. Donatus fundator monasterij Seruitani, de hoc multa inculcat idem Marquez cap. 16. in princ. & §. 1. 2. & 3. quæ omnia vni M. Maximi testimonio nititur, is enim de Donato monasterij Seruitani fundatore sub era 612. ita scriptum reliquit: *Sanctus Donatus Regulam Eremitarum sancti Augustini locupletiorum, mitiorumque in Hispaniam inuexit. Et in agro Securiano vltimè Seta-bis ano monasterium Seruitanorum construxit, vi verborum, uertit, & miraculi abunde nobilitat, gloriosus migrat ad Dominum. Colitur, Calend. Nouemb.* & cū ex monasterio Seruitano fuerint etiam sanctus Eutropius, & Nuntus Abbas, & sanctus Licinianus martyr, hinc consequenter probatum relinquunt, illos etiam Ordinis Augustiniani eremitas extitisse.

Respondeo, quod S. Donatus ex Africa in Hispaniam vitam monasticam, sicut etiam eremiticam inuexit, hoc non solum assertus autor historiz M. Maximi, sed etiam alij auctores graues, & probati affirmant. At quod inuexit in Hispaniam regulam eremiticam D. Augustini, mitiorem, & locupletiorē reddiderit, hoc falsū est, & ab aliquo partibus additō intrusum, vt & alia multa, quæ in ead. hist. leguntur, quod probatur primò ex ipsamet regula Aug. quæ est omnium latissima, quod etiā S. Canones aduertit, & vt vitæ eremiticæ aptetur restrictione, non mitigatione opus habet. Secundo, quia neque D. Ildephonsus in lib. de Viris illustribus, vbi aduentū S. Donati in Hispaniam narrat, neque Mariana, qui lib. 5. de Rebus Hispaniæ cap. 11. idem factum refert, nec alij probati auctores, qui de D. Donato loquuntur de regula eremitica D. August. vllum verbum habent. At dicunt illum cuiusdam eremite in Africa monachū fuisse? Quid tum? Ergo eremita Augustinensis?

Nego, verum arguens semper in eadem sententia hæret, quod nullus in Africa fuerit monachus præter suos Augustinenses, quod quodam inculcat, toties nego, prout negari debet. Tertio, quæ idem M. Maximus inferius sub era 628. fecit, anno Christi quingentesimo nonagesimo, Abbatē, qui interfuerunt Concilio Toletano, secundo illum celebrato eodem anno, refert, primo loco numerat Eutropium Seruitanum, secundo, Luperinum Agalicem, tertio, Atrarium de Cosma, & Damiani, quarto, Marcum Masanaprius Abbatem Sanctarum Massarum, Carthaginiensis; tunc Archidiaconum Cæsaraugustanæ, quinto, Emilium Sanctæ Eulaliæ Barchinonensis, qui postea fuit eiusdem Ciuitatis Episcopus, & statim subdit: *Omnes isti ex Ordine S. Benedicti.* Secundo Ordine S. Benedicti, quomodo ex Ordine Eremitarum S. Patris Augustini. Adde Tribemium in libro de Scripturis Ecclesiasticis in Eutropio monasterium Seruitanum in Ordine Diui Benedicti reponere. Adde, apud Sanctum Ildephonsum non pro certo haberi, quod S. Donatus monasterium Seruitanum fundauerit, cum scribit hæc formalia verba: *Seruitanum monasterium typè est constructiss.* Et hæc sufficiunt ad omnia adicienda, quæ de sanctis Eutropio, Liciniano, & alij ex dicto monasterio profectis, & de Augustinensi illorum instituto Eremitico idem auctore dicto capite duodecimo, §. quarto, & sequentibus vsque ad finem capituli prosequitur, in quibus multa dicit, nihil omnino probat, & extra eorum cānt.

Vnus tandem superest Patritius Hybernicus Episcopus, & Apostolus B. Germani, ac etiam B. Martini discipulus, ex quo institutum sanctissimum Colombani, & Columbe illius Magistri nonnulli profectum putant. Verum quia quæ ad S. Patricium, eiusque institutum spectant longiorē mentionem requirunt, in sequentem librum relinimus, vbi de Ordine Canonico per Hyberniam primitus propagato verba faciemus.

CAPVT QVINQVAGESIMVM SEPTIMVM.

Argumenta tertij generis ex veritate quorundam assertorum Eremitici Ordinis Cenobiorum afferuntur, & dissoluntur.

R Oltremum fundamentum veritatis prædicti Ordinis Eremitarum Augustinensium constituitur in veritate quorundam monasteriorum, quæ velum aliquot etiam seculis ante Concilium Lateranense habuerunt.

buisset, tum Io. Marquez, tum alij nonnulli eiusdem Ordinis profectores affirmant, quæ cum certo aliquo ordine referre minime possum, quæ quædam nec illi ordinate referunt, eodem ordine, quod Ioann. Marquez, eadem recenset. Ex his itaque primū illud recensetur, cuius meminit Innocentius Tertius in cap. Insinuante. Quædam, vel volentes. Nam cum textus de fratribus Eremitis Ordinis sancti Augustini expressè loquatur, vt Glossa, Azorius, & Benedictus Capra insignitum Doctor, aiunt, consequens est, vt fratres dicti Ordinis ante Conc. Lateran. in Regno Portugaliæ monasteria habuerint.

Respondeo, rationem nihil concludere, primò quia non constat, textum de Fratribus Eremitis Augustinensibus intelligi oportere. Secundo, quia neque Glossa, neque Azorius hoc dicunt, & si Benedictus Capra id sensit, salua illius in reliquis affirmatione, in hoc deceptus fuit, quin Azorius tom. 1. lib. 12. cap. 13. quæst. 4. expressè fatetur, nullam in Decretali Gregoriana istius Ordinis mentionem haberi. Dices cuius ergo instituti profectores erant illi fratres sancti Augustini, de quibus Innocentius in textu loquitur? Respondeo probabiter exponi posse de Canonicis Regularibus, quorum institutum tunc temporis per totam Lusitaniam summo perere florebat, vt lib. sequenti ostendemus. Secundo dico, verisimilius videri illorum fuisse Fratres, seu Canonicos Ordinis Præmonstratensis, qui Ordo tunc temporis in Regno Portugaliæ valde erat dilatatus, quod etiam Ioannes Marquez cap. 8. §. 1. fatetur, imo vocabantur tunc temporis Præmonstratenses Fratres Ordinis sancti Augustini vt colligitur ex historia foundationis monasterij sancti Vincentij Vlyssiponenfis, quam ille ibi refert, de qua libro secundo dicemus. Aut tertio dici potest illos fuisse Fratres Gulielmitas: nam ū Theobaldo fide adhibenda est, qui sancti Gulielmi vitam describit, ille sanctum Gulielmum Portugaliæ partes pertrasse, ibique sui Ordinis monasteria exstruxisse refert, idque etiam Ioannes Marquez capite decimo septimo §. 2. fatetur, in eodem Regno ex antiquissima traditione teneri. Quomodo verò Gulielmitæ ante Concilium Lateranense fratres sancti Augustini dicti fuerint, explicauimus supra.

II.

Secundo loco profertur text. in cap. Religionū de religiosis domibus in sexto, ex quo habetur Ordinem Eremitarum ante Conc. Lateran. institutum, & consequenter habuisse monasteria. Sed hic textus nullam difficultatem ingerit: fuerunt enim ante Concilium Lateran. multæ domus Eremitarum, ac etiam nonnullæ Congregationes, ex quibus ordo, qui nunc est, postea fuit constitutus: at non erat idem ordo sub certo titulo, regula, & habito, qualis nunc cernitur, constitutus.

Tertio, profertur monasterium sancti Antonij de Ardiguera, nunc Vallis asperæ in maritima Secanarum, quod Innocentium Tertium Ordini Ere-